

LUCIA OLRINKOVÁ

*Ked'
rozkvitnú
čerešne*

MARENČIN PT

„Ak máš sen, choď si za ním, pretože sám za tebou nepríde.“

neznámy autor

Lucia Orlinková

Keď rozkvitnú čerešne

MARENČIN PT

*Moje poďakovanie patrí mojej úžasnej mame Jarke a sestre Miške.
Ďakujem, že vás mám.*

*Všetky postavy a charaktery v tejto knihe sú vymyslené. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými osobami, situáciami alebo realitou je čisto náhodná.*

© Lucia Olrinková, 2023
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2023
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2023
Design © Marta Blehová, 2023
1000. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1142-6 (viaz.)
ISBN 978-80-569-1143-3 (ePDF)
ISBN 978-80-569-1144-0 (ePub)

Prológ

Kráčal po lese, v ktorom bol naposledy pred dvadsiatimi rokmi. Pôda pod nohami ho páčila, tep sa mu náhle zvýšil.

V diaľke pod starou brezou videl drevený krížik zabodnutý v zemi. Na ňom visela jej fotografia v rámičku, pod ňou vo váze bola vložená kytica umelých kvetov, ktoré už stratili svoju pôvodnú farbu. Pár vyhorených kahancov stálo vôkol vázy. Miesto bolo pravidelne navštevované aj po toľkých rokoch. V mysli sa mu mihla spomienka na jej vyhasínajúce oči, čo mu spôsobilo príjemné mrazenie na šiji. Náhle nadobudol pocit, akoby ho ktosi sledoval, akoby za ním niekto stál. Prudko sa otočil, no nikoho nevidel. Zrakom behal pomedzi stromy, či nezazrie nejakú postavu, napokon sa rozhodol odísť. Odchádzal však so zlým pocitom. Nemal tam vôbec chodiť. Vrah sa predsa na miesto činu nevracia.

Bežala som cez úzku chodbičku v hustom poraste trniek a šípok. Na kostole už dávno zvony odbili poludnie. Už som mala byť doma. Snažila som sa vyhnúť mláke, no skočila som viac bokom, ako bolo potrebné. Pravú ruku mi poškriabala halúzka šípky a nohy popríhlila žihľava.

„Olívia, Olívia!“ počula som babku, ako na mňa kričí. S vyplazeným jazykom som k nej dobehla.

„Kde si sa zase túlala?“ spýtala sa a prísne si založila ruky vbok. „Pozri sa, ako vyzeráš!“ Ukázala na moje do krvi poškriabané rameno a špinavé nohy, ktoré boli samá modrina.

„Prepáč, babi, bola som pozrieť pri starej čerešňovej aleji a zabudla som na čas.“

„Nevravela som ti, že tam nemáš chodiť? Je to veľmi ďaleko! Chod' sa umyť, obed je už na stole.“

„Olívia!“ zakričala na mňa Petra a náhlila sa ku mne. Potešila som sa, keď som ju zazrela. Bola to moja veľmi dobrá kamarátka. Keď som bola u starkých na prázdninách, tak ako napríklad aj teraz, trávili sme spolu veľa času.

„Ahoj, práve nemôžem ísť von. Musím sa ísť naobedovať.“

„Dobre, pôjdem s tebou,“ ponúkla sa.

Umyli sme sa a sadli si za stôl. „Petra, ty čo tu robíš?“ spýtala sa babka prísne, položila na stôl varené zemiaky v starom kastrole a vyprášanú cuketu.

„Teta, ja som iba prišla počkať Olíviu, a keď už to tu tak dobre vonia, tak som myslela, že sa u vás aj naobedujem.“

Babkin prísny výraz tváre okamžite vystriedal úsmev. „No dobre, len si nalož. Treba všetko zjesť, kým je to teplé.“

Nabrala som si na tanier niekoľko plátkov vyprážanej cukety a dve plné lyžičky tatárskej omáčky. Mala som to rada. Bolo to jedno z typických babkiných prázdninových jedál.

„A kde je Alžbetka?“ spýtala sa babka a len čo to dopovedala, do kuchyne vošla Alžbetka, moja sesternica. Bola o tri roky staršia ako ja. V hustých blond vlasoch mala zastrčený kvet ruže žltej farby, oblečené mala bledomodré šaty s volánmi. Bola krásna. Babka sa na ňu pyšne usmiala.

„Babi, umyla som kúpeľňu a vymenila posteľnú bielizeň. Budem môcť ísť poobede von?“ spýtala sa, keď si nakladala na tanier obed.

„Iste, moja krásna. A kam pôjdeš?“

„S Klárou k rybníku.“

„Dobre, ale do zotmenia buď doma.“

„Ďakujem,“ usmiala sa a vložila si do úst sústo.

„A vy dve keď doobedujete, umyjete riad a pôjdete dať kozám vodu. Treba čosi aj pomôcť,“ rozkázala babka. Petra na mňa sklama-ne pozrela a ja som iba mykla plecom.

„A dedko kedy príde?“ spýtala som sa.

„Začala sa žatva. Až niekedy večer, ak nie v noci.“ Dedko pracoval na družstve ako traktorista, a keď prišlo obdobie žatvy, bol celé dni preč.

Prišli sme na pokosené pole, kde bol odstavený obrovský železný valec. Vyštverali sme sa s Petrou naň a krmili sa ovocnými cukríkmi, čo mi včera kúpil dedko v Jednote.

Nikde nikoho nebolo, iba my dve. Milovala som prázdninovať u starých rodičov. Život na dedine ma fascinoval. Poznala som každé pole, každú lúku, každý lesík a každý strom v ňom, na ktorý sa dalo vyštverať.

„Prečo Alžbetka nemusí pracovať vonku?“ spýtala sa Petra.

„Nemá to rada, zvieratá jej smrdia. Preto radšej vždy všetko poupratuje vo vnútri, aby ju potom babka pustila von.“

„Viem, prečo chodia aj s Klárou stále k rybníku... Chalani sa tam chodia kúpať a hentie dve ich tam chodia okukovať,“ referovala mi.

„Naozaj?“

„Áno. Alžbetke sa páči Matej Baláž. A ona sa páči jemu. Videla som ich minule. Stále jej pozerá na hrud.“

„No veď Alžbetka je... no... obdarená.“

„Vieš, čo mi minule povedala stará Anežka Blašková?“ spýtala sa a rozhorčene na mňa upriamila pohľad.

„Čo také?“ Vzala som si ďalší ovocný cukrík.

„Že by sme už mali nosiť podprsenky. Vraj takto provokujeme chlapcov.“

Zabehlo mi. Hlasno som sa rozkašľala a Petra ma pobúchala po chrbte.

„Čože to tá stará klebetnica povedala? Čo ju je do nás?“ mračila som sa. Anežka Blašková bola staršia pani, ktorá sa vyžívala v klebetení a ešte radšej tie klebety vymýšľala. A vadilo jej všetko, na každého mala nejakú poznámku. Vista bola malá dedina, sotva v nej bývalo do osemsto obyvateľov a každý tu každého poznal. Všetci si videli až do hrcov.

„Ako jej také čosi napadlo?“ rozčuľovala som sa a obzrela som si svoju takmer rovnú hrud'. Mne by rozhodne bola podprsenka na nič. Nemala som do nej čo dať.

„Už asi nemá koho kritizovať, tak sa zamerala na nás,“ povedala Petra a oči jej skĺzli tým istým smerom ako pred chvíľou mne. Bola na tom rovnako ako ja. Mali sme trinásť, ale boli sme rovné ako laty. Petra bola odo mňa o hlavu vyššia. Ja som bola vážne malá. Bola som najnižšia z triedy a všetci mi hovorili drobec alebo krpec. A téma dospievania bola pre mňa za trest. Neznášala som, keď mi vraveli, že sa mením na slečnu. Nič také sa nedialo. Stále som bola obyčajné dievča a chcela som ním aj zostať. Všetky tie veci okolo mi prišli trápne a hanbila som sa. Hovoriť som o tom dokázala iba s Petrou.

„V sobotu bude na strelnici vatra a potom neskoršie zábava. Pôjdeme?“ zmenila tému Petra.

„Neviem, či ma babka pustí.“

„Alžbeta pôjde určite aj na zábavu. Keď pustí ju, mohla by aj

teba. Aspoň na tú vatru. Hm, dala by som si taký opekaný špekáčik," pomastila si brucho.

„Alžbetku pustí, pretože má už šesťnásť rokov. Ale na tú vatru by mi mohla dovoliť ísť. Opýtam sa pre istotu dedka, ten mi vždy dovoľí," kula som plány.

„Olívia, odnesieš dedkovi obed. Teraz kosia na Borovom poli. Tam trafiš," rozkázala mi babka.

„Dobre," potešila som sa. Keď žali blízko, vždy som nosila dedkovi jesť a on mi potom dovoľil jazdiť s ním chvíľu na traktore. Vzala som plátennú tašku, v ktorej boli zbalené fašírky, chlieb a kyslé uhorky.

„A nezdržiavaj sa! Budem potrebovať, aby si mi pomohla pooberať paradajky a papriku!" zakričala na mňa, ale nepočúvala som ju. Sadla som na starú skladačku a pedálovala za dedkom. Už z diaľky som videla kombajn, ako sype obilie do vlečky za traktorom. Bicykel som pohodila do jarku a rozbehla sa za dedkom. Mávala som na neho, zakrátko ma zbadal. Otvoril dvere na traktore a ja som sa vyštverala k nemu hore.

„Ahoj, dedko, babka ti posielala obed."

„Olivka, ty si poklad!" povedal, vzal tašku a odložil ju vedľa. „Ešte musím odviezť obilie na družstvo. Ideš so mnou?"

„Jasné!" potešila som sa. Úplne som zabudla na to, že na mňa babka doma čakala s robotou. Vrátila som sa až o päť hodín.

„Olívia, dievča nešťastné, kde si toľko bola?!" hnevala sa babka.

„Prepáč, babi, vozila som sa s dedkom na traktore."

„Pozri sa, ako vyzeráš?"

Bola som ufúľaná, zaprášená a nohy som mala doškriabané z toho, ako som s bicyklom prechádzala zarastený výmoľ, lebo to bola skratka domov.

„To si dievča? Mária-brehy!" zalamovala rukami. „Treba ísť dnes do kostola, o polhodinu sa začína omša."

Nespokojne som zagúľala očami. Nebavilo ma chodiť do kostola, radšej by som behala kade-tade po vonku.

„Dobrý, teta! Išla by Olívia von?" Pribehla Petra.

„Najprv musí ísť do kostola. A ty môžeš ísť s ňou. Nezaškodí ti to,“ zahlásila prísne babka.

„Ach, ale teta...“ Snažila sa namietat Petra.

„Tak pod', tú necelú hodinku vydržíme a potom ešte pôjdeme na chvíľu von,“ pozrela som na ňu prosebne.

V kostole som skoro zaspala. Bol tam príjemný chládok a farárko hovoril tak strašne monotónne, až ma brali driemoty, a dokonca mi na chvíľu odkvacla hlava. Petra ma drgla, aby som sa zobudila.

Keď som prišla domov, čakali ma tam rodičia. Bola som veľmi prekvapená a zľakla som sa, že im volala babka, aby ma vzali domov. Nechcela som ísť, chcela som byť u starých rodičov. S rodičmi sme bývali v malom domčeku na predmestí, mali sme malý dvor a jedného kocúra Aladára, ktorý aj tak celé dni nebol doma. Nudila som sa tam. U babky a dedka bolo moje kráľovstvo.

„Ahoj, Olívia,“ pozdravila ma mama, a keď zbadala moje dorážané nohy, zamračila sa.

„Ahoj, prečo ste prišli?“ zisťovala som znepokojene.

„Prišli sme po teba.“

„Čože?! Nie, prosím! Ja tu ešte chcem zostať!“ Zopla som ruky. „Veď som tu len druhý týždeň. Prosím! Babi, sľubujem, že ti budem so všetkým pomáhať,“ žobronila som, hodiac psí pohľad na babku.

„No keď tak sľubuješ, tak môžeš zostať,“ zasmiala sa babka a spolu s ňou aj moji rodičia.

„Iba sme babke niečo priniesli, môžeš tu pokojne zostať, ale musíš pomáhať a poslúchať,“ zdvihol varovne ukazovák oco. Prikyvovala som ako o život.

S malou dušičkou som sa nasledujúci deň spýtala babky, či by som mohla ísť s Petrou na strelnicu, kde mala byť vatra a neskôr večer zábava. Pustila ma, ale musela som nasledujúce dni nosiť kozám vodu na pašu, sekať sliepkam a kačiciam repové listy a pomôcť jej pooberať zeleninu. Babka vždy v sobotu chodila do mesta na trh, kde predávala svoju úrodu.

Vatra

Prišli sme na strelnicu, ktorá sa rozprestierala na malom kopci na konci našej dediny. Už sa to tam hemžilo ľuďmi, hlavne deťmi. Pobehovali po rozľahlom pozemku a niektoré obdivovali dlhé drevá uložené do vysokého stĺpca, ktoré sa mali navečer zmeniť na vatru. V uzavretom areáli strelnice pár deciek strieľalo. Naša strelnica bola známa široko-ďaleko. Vychovala množstvo majstrov Slovenska, Európy a finalistov majstrovstiev sveta v streľbe zo vzduchových a športových pušiek. Dnes bol deň otvorených dverí. Mládež si mohla vyskúšať streľbu zo vzduchovky a v prípade záujmu sa zapísať do klubu. So záujmom som pozerala, ako jeden deviatak strieľa do terča.

„Olívia, nepôjdeme si po špekáčik? Tam vedľa ich tety rozdávaajú,“ drgla do mňa Petra, keď som pozorovala mladého strelca.

„Veď ešte nehorí oheň.“

„Nevadí, dala by som si aj surový. Som hladná,“ zakňučala.

„Tak ty choď, ja sa chcem ešte chvíľu pozerat.“

Zmizla, len čo som to dopovedala. Krátko nato sa chalan, čo strieľal, postavil, odovzdal vzduchovku a odišiel preč. Ďalší chalan s vyholenou hlavou vzal vzduchovku a skontroloval, či je vybitá. Mal okolo dvadsať rokov. Poznala som ho z videnia a z rozprávania. Bol niekoľkonásobný majster Slovenska, odchovanec miestneho klubu a jeden z trénerov. Pristúpila som bližšie a spýtala sa: „Môžem to vyskúšať?“

Krátko si ma premeral. „Žiaľ, malá, budeš musieť počkať ešte aspoň dva roky, toto je až od dvanásť.“

„Ja mám už trinásť,“ zahlásila som urazene a odula líca.

„Si si istá?“ pochybovačne po mne opäť prebehol pohľadom. Prikývla som. „Čo ťa doma málo ťahajú za uši? No dobre... Veď som aj tak iba žartoval, tak teda pod' vyskúšať.“

Sadla som si vedľa neho, postavil predo mňa vzduchovku na čosi, čo vyzeralo ako malý stolík.

„Vezmi ju a tu sa opri,“ rozkázal mi. „Si praváčka či ľaváčka?“

„Praváčka,“ odvetila som.

„Dobre. Držíš? Opri sa. Zamier. Vidiš terč?“

„Áno,“ prikývla som.

„Fajn, tak sa ho snaž trafiť. Úspech bude, keď trafiš aspoň okraj.“

Ukazovák som nahmatala spúšť, zamierila a vystrelila.

„Hmm, dobre. Nabijem ti ešte.“ Opäť som zamierila a vystrelila. Takto som to zopakovala ešte asi päťkrát, keď sa pri nás objavil majiteľ strelnice a tréner v jednom.

„Tak ako to ide?“ spýtal sa s úsmevom.

„Zdá sa, že tu máme talent,“ zahlásil chalan vedľa mňa a potom podal majiteľovi terč, do ktorého som pred chvíľou strieľala.

Vzal ho do rúk, zdvihol šedivé obočie a potom pozrel na mňa.

„Hm, naozaj dobré. Už si niekedy predtým strieľala?“

„Nikdy,“ zavrtela som hlavou.

„Ako sa voláš, maličká?“

„Olívia – a nie som maličká, mám už trinásť,“ odfrkla som a majiteľ strelnice sa usmial.

„Pochádzaš z Visty?“

„Áno, tri roky sme tu bývali, keď som sa narodila, a potom sme sa odsťahovali, ale chodím sem k babke a dedkovi na prázdniny. Môj dedko je Feri, traktorista.“

„Ach, tak ty si Feriho vnučka? Tak to akoby si bola naša. Nechcela by si sa zapísať do klubu a vyskúšať športovú streľbu?“

S úsmevom som prikývla, aj keď som vedela, že to budem musieť najprv prebrať s rodičmi.

„Zastav sa niekedy aj s mamou alebo tatkom,“ navrhol a ja som opäť nadšene prikývla. Žmurkol na mňa a odišiel preč.

„Inak, ja som Ondro,“ predstavil sa holohlavý chalan. „Keby si

sa ešte niečo chcela spýtať, tak ma pokojne vyhľadaj, budem sa tu motať až do rána. Ak by si sa prihlásila do nášho klubu, tak ťa budem zrejme trénovať.“

„Dobre, ďakujem,“ uškrnula som sa a otočila sa na odchod, keď som vzadu v rohu miestnosti zbadala stáť chalana možno v Ondrovom veku, ako ma pozoruje. Nevidela som mu priamo do očí, pretože mal stiahnutú šiltovku, ale cítila som, že si ma obzerá. Zrazu sa dovalila partia asi piatich chalanov. Mohli mať okolo osemnásť rokov, smiali sa, drgali do seba a vyzerali, že majú vypité.

„Hej, nabi aj mne, vyskúšam si streliť,“ zahlásil jeden z partie podguráženým hlasom.

„Nachľastaným zbraň do ruky nepatrí, to ťa neučili?“ odpovedal Ondrej a tváril sa nezaujato.

„Na to som sa nepýtal, daj sem tú pušku,“ vyštekol podráždene a škaredo pozrel Ondrovým smerom.

„Zober sa a padaj,“ zamrmal Ondro.

„S kým sa bavíš?“ Chalan k nemu podišiel a zaťal čeľusť.

S vytreštenými očami som pozorovala ich výmenu názorov. Bála som sa, že by ten agresívne pôsobiaci mladík mohol Ondra napadnúť. Vtom sa Ondro postavil a škaredo zazrel na dotyčného. Keď sedel, vôbec nevyzeral taký veľký a mocný. Až teraz som si všimla jeho svalnaté paže. Agresor bol od neho minimálne o hlavu menší.

„S tebou sa bavím, a keď odtiaľto okamžite nevypadneš, tak s tebou vyrazím dvere,“ odsekol, prižmúril oči a nozdry sa mu nebezpečne rozšírili.

„Nevieš, že máš dočinenia so samotným Satanom,“ zašeptal agresor.

„Samael, ser na to,“ okríkol ho chalan v šiltovke, no dotyčný nereagoval. „Vravím ti, nechaj to tak. Ideme!“ zavelil a všetci nakoniec odišli von.

„Čo sú zač?“ spýtala som sa Ondra, pretože som ani jedného z nich nepoznala a vo Viste sme sa poznali všetci. Keď nie osobne, aspoň z videnia.

„Nejakí prišelci. Vidím ich tu prvýkrát. Možno z vedľajšej dediny.

Dopočuli sa, že tu bude zábava, tak prišli robiť bordel," zahlásil a ďalej sa venoval vzduchovkám.

Už sa stmievalo, keď zapálili vatru. Stáli sme pri nej so špekáčikmi napichnutými na palici a čakali, kedy budú upečené. Väčšina deciek ich mala zhorené do čierne. Aj mne sa ten môj podarilo z jednej strany úplne uškvariť na uhol, ale taký mi chutil najviac. Zazrela som Alžbetku, ako prichádza v sprievode Kláry a dvoch chalanov. Jeden z nich bol Matej Baláž. Odhryzla som zo špekáčika a zadívala sa iným smerom. Zbadala som, ako z lesíka vychádzajú prišielci s fľašami alkoholu v rukách. Zmocnil sa ma nepríjemný pocit. Obyvatelia Visty nemali radi, keď sa sem nejakí cudzí prišli rozťahovať. Väčšinou sa takéto návštevy skončili poriadnou bitkou. Týmto boli Vistania známi široko-ďaleko. Vytĺkli každého, čo sa tu rozťahoval, machroval, správal sa rušivo alebo agresívne. Partia chalanov si sadla k mladým miestnym dievčatám. A miestni už vôbec nemali radi, keď nejakí neznámi chceli ich ženy. Tušila som problém.

Medzi spomínanými dievčatami totiž sedela aj naša Alžbetka. Okamžite zaujala chalana, ktorý si hovoril Satan. Nespúšťal z nej zrak. Neskôr si dokonca sadol vedľa nej. Obzerala som sa a hľadala pohľadom Mateja Baláža. Keď zbadá, že mu niekto balí Alžbetku, nebude nadšený.

Dojedala som obhorený špekáčik, keď som na sebe ucítla niečí pohľad. Zazrela som chalana v šiltovke, toho, čo ma sledoval, keď som strieľala zo vzduchovky. Tvár mu ožarovalo horúce svetlo z vatry. Chvíľu sme na seba hľadeli, no ja som potom uhla očami. Mala som z toho zvláštny pocit, ešte nikdy si ma žiadny chalan takto neobzeral a tento na mňa pôsobil akosi záhadne.

Zo zamyslenia ma vytrhla akási slovná prestrelka.

„Hej, daj tú paprču preč!“ zvolal naštvane Matej Baláž, keď videl, ako Satan položil ruku na Alžbetkin chrbát.

„S kým sa baviš, tupelo? Daj si odchod!“ odrkol Satan a naďalej sa venoval Alžbetke. Tá sa nervózne zamrivila, kúsok si od neho odsadla a mykla plecami, akoby chcela zo seba striasť jeho ruku. Jeho spoločnosť jej evidentne nebola príjemná.

„Kto ti tu je tupelo? Okamžite ju nechaj!“ zahrmel hlasno Matej. Satan sa prudko postavil, vystrel hrud' a zaťal päste. Alžbetka sa okamžite odpratala od dvoch napaprčených kohútov nabok.

„Bude bitka!“ dobehla ku mne Petra a utierala si ústa špinavé od zhoreného špekáčika. K Matejovi sa hneď pripojili jeho kamaráti. Bolo ich asi šesť. K Satanovi sa pridali iba dvaja z jeho partie. Pohľadom som chcela vyhľadať chalana v šiltovke, ale už nebol na svojom mieste a ani k Satanovi sa nepridal.

Zrazu Satan drgol do Mateja a začala sa hromadná strkanica. K Matejovi sa pridali ďalší miestni mládenci. Protivníci nemali šancu. Satan bol každým úderom agresívnejší. Oháňal sa päťami, potom pridali kopance. Zrazu vyletel zo strelnice Ondrej, ešte aj s dvomi chlapmi vbehli medzi mlátiacich sa. Jeho dvaja pomocníci chytili Mateja a Ondro silno soutil do Satana, až ho o meter posunulo. Vtom ho zozadu chytil chalan v šiltovke, a hoci sa Satan mykal ako šialený a vykrikoval, nech ho nechá, že chce všetkých pozabíjať, pevne ho držal a cez zaťaté zuby mu vrazil, nech sa upokojí.

„Okamžite odtiaľto vypadnite! Nechceme tu nijaké bitky. Zoberť sa a padajte do čerta!“ vykričal im Ondrej.

„Neviete, s kým máte dočinenia! My sme démoni!“ vykrikoval Satan. Chalan, čo ho držal, ho potom silno potiahol a celá ich partia sa pobrala s hanbou preč.

„Že démoni,“ krútil hlavou Matej a oprašoval si ramená. „Kokoti, nie démoni,“ zakliak s výsmechom a pridali sa k nemu aj ďalší. Potom si všetci posadali k vatre, akoby sa nič nestalo, a pokračovali v debaťe a zábave až do rána.

Stretnutie s démonmi

Nasledujúce popoludnie som sa ochotne ponúkla, že odnesiem kozám vodu. Radšej som sa túlala kade-tade, než pomáhať babke v kuchyni. Zvieratá som mala rada, bolo jedno, či sú to sliepky, husi, králiky či kozy, a keď nemohla ísť von Petra, tak som trávila čas s nimi. Nevadili mi ani chrobáky, včely či akýkoľvek hmyz. A zbožňovala som aj stromy. Starí rodičia bývali na okraji dediny, na samotke. K ich gazdovstvu viedla z dediny ulička, ktorú z každej strany lemoval hustý porast z náveterných drevín. Zo západnej strany ohraničovala pozemok lúka, na ktorej sa pásli ich zvieratá, jeden starý ovocný sad, o ktorý sa nikto nestaral, a potom les. Hustý listnatý les, ktorý sa tiahol niekoľko hektárov až k susednej dedine Nevericiam a tam sa spájal s Karpatmi. A to vám bol pre mňa skutočný raj. Vedela som sa túlať lesom hodiny. Poznala som ho veľmi dobre. Mala som svoje miesta, kam som chodila pravidelne. Stromy, na ktoré som sa vždy vyšťverala. A keď som bola mladšia, predstavovala som si, že sa skrývam pred nejakým zloduchom a ich husté koruny ma ochránia. Vedela som sedieť celé hodiny na vetve stromu a pozorovať, čo sa deje okolo. Sem-tam som potichu sledovala hubárov, sem-tam tade prešiel nejaký zamilovaný párik, raz za čas lesník, ktorý žil v starej horárni v neverickom lese. Nikto o mne nevedel. Bola som ukrytá tam vysoko nad nimi a pripadala som si ako súčasť lesa. Zo stromov som vždy cítila akúsi zvláštnu energiu a občas som mala pocit, akoby mi čosi šepkali. Akoby sa so mnou chceli prostredníctvom šuchotu lístia rozprávať. A ja som sa s nimi rozprávala. Toľko všelijakých príbehov si odo mňa za tie roky, čo som prázdnila u starkých, vypočuli... Vypočuli, a nikdy nikomu nič nepreznadili.

Väčšinou som sa motala na začiatku lesíka, aby som nebola ďale-

ko od babkinho domu, ale tentoraz som zašla trochu ďalej, než som mala v pláne. Petra nemohla ísť von, lebo jej rodičia už urobili nejaký program, a ja som sa bez nej nudila, tak som sa túlala lesom. Ako som prekračovala machom zarastené korene stromov, začula som akési hlasy. Prikrčila som sa a potichu sa bližila ich smerom. Zazrela som piatich chalanov, ako si robia ohnisko. Čupela som za hustým kríkom a sledovala ich. Jeden sa snažil založiť oheň. Ďalší doteperil dva padnuté konáre a položil ich k ohnisku a ďalší si na jeden sadol. Štvrtý z nich sa otočil tvárou ku mne. Spoznala som ho. Bol to Satan. Na niečom sa hlasno rehotal. Jeden z chalanov, čo už sedeli pri ohnisku, vytiahol z batoha dve fľaše bieleho alkoholu. Jednu otvoril, odpil si a dal všetkým kolovať. Zrazu sa otočil mojím smerom aj chalan, ktorý zakladal oheň. Bol to ten v šiltovke, ktorý ma vtedy na strelnici pozoroval. Neviem prečo, ale keď som ho zazrela, rozbúchalo sa mi srdce. Bola som potichu ako myška a počúvala, o čom sa rozprávajú.

Na Satanovi bolo poznať, že má už dosť pozitív. Bol z nich najhlučnejší. „Oheň máme, chlast máme, ešte nám tu nejaké trtane chýbajú. Prečo ste nijaké nezohnali?“

„Miestne slečinky sa príliš zdráhajú,“ utrúsil jeden z nich a odpil si z fľaše. „Dedinské fifleny,“ vyhrkol ten, čo sedel vedľa.

„Okolo deviatej pôjdem na rázcestie, mali by tam prísť nejaké čaje z Neveríc. Tie sú vraj omnoho povolnejšie než baby z Visty.“

„Super,“ zahlásil Satan a pomädlil si ruky. „Mladé mäsko.“

„Prosím ťa, len aby neboli staršie od teba,“ povedal ten v šiltovke.

Satan mu podal fľašu a zamračil sa na neho. „Radšej si odpi, pripadáš mi, že si v nejakom křči. Neboj sa, aj tebe sa nejaká ujde. Bratsky sa rozdelíme,“ povedal a hlasno sa zarehotal.

Chalan v šiltovke vystrúhal otrávenú grimasu a pokrútil hlavou, no nakoniec si vzal od neho fľašu a odpil si. Ako som ich tak so záujmom pozorovala, uniklo mi, že jeden z nich zrazu chýba. Pochopila som, kde je, keď za mnou zaprašťala suchá vetva. Preľaknuto som sa obzrela a hľadela do očí jednému z ich partie.

„Ahoj, maličká!“ V očiach sa mu zablýskalo, zdrapil ma za golier a odvliekol za ostatnými. Srdce mi bilo až v krku.

„Hej, pozrite sa, aké jahniatko som našiel,“ zahlásil. Prudko som sa mykla a vymanila si golier svojho trička z jeho paprč. Začala som mať veľmi nepríjemný pocit. Čosi mi vravelo, že by som tu nemala byť. Že bola úplná hlúposť ísť hlbšie do lesa a ešte väčšia hlúposť sledovať hlasy a ich majiteľov.

„Bola si na prechádzke, maličká?“ spýtal sa Satan kráčajúc pomaly ku mne.

„Nie, špehovala nás!“ ozrejmil ten, čo ma nachytal za kríkom. Zdesene som po nich behala pohľadom. Všimla som si chalana v šiltovke. Opäť ju mal stiahnutú viac do očí a približoval sa, tak ako Satan.

„Špehovala? A ty sa nebojíš špehovať démonov? Máš odvahu... alebo si hlúpa,“ premieľal v ústach slová a obzeral si ma zblízka.

„Mali by sme ju potrestať, aby si zapamätala, že špehovať sa nemá,“ navrhol ďalší.

„Máš pravdu, Tamiel, zaslúžila by si príučku,“ diabolicky sa uškrnul Satan. „Uzza, podaj fľašu!“ Oslovil chalana, čo stál odo mňa najďalej. Ten okamžite urobil, o čo ho Satan žiadal. Satan si priložil fľašu k ústam a odpil si riadny hlt. Zacítila som nepríjemný závan tvrdého alkoholu. Chrbtom dlane si utrel ústa, naklonil hlavu a úlisne si ma obzeral od hlavy až po päty. Všimla som si, že mal na predlaktí nakreslené čosi ako päťcípu hviezdu v kruhu a v ňom napísané SA-MA-EL.

„Ako sa voláš, ryšavka?“

„Čo ťa po tom,“ odvrkla som a odvážne zdvihla bradu, hoci mi lepilo tak, ako už dávno nie.

„Tak drsná... to mám rád,“ zašepkal blízko mojej tváre. Nahodila som otrávený ksicht a zamávala si pred nosom na znak, že mu smrdí z úst. Ten, čo stál za mnou, sa hlasno zasmial.

„Prestaň, Kokabiel,“ napomenul ho. Prižmúril oči a zadíval sa mi do tváre. Mal veľmi nepríjemný pohľad. Málokedy stretnete človeka s takým temným až nebezpečným výrazom tváre. Prezývka Satan

mu dokonale pasovala. Naozaj tak na mňa pôsobil, ako nejaký démon, diabol. Chalan, čo stál od nás najďalej, sa tiež zarehotal. „Kokabiel... už kokotskejšie meno si si vybrať nemohol!“

„Prestaň!“ zasyčal Satan. „Celé mi to kazíš!“

„Čo s ňou chceš robiť? Je to decko!“

Očami prebehol po mojej hrudi, ktorú obopínalo žlté bavlnené tričko bez podprsenky. Cítila som sa veľmi nepríjemne. Ešte nikdy sa na mňa nikto takto nepozeral. Od neho mi to prišlo odporné. Chcela som ísť odtiaľ preč.

„Nie... toto už nie je decko. Je to mladá žena,“ oblizol si pery.

Naprázdnosť som preglgla. Ustúpila som o krok vzad, ale narazila som do chalana, ktorý ma sem priviedol. Stále stál za mnou.

„Okej, to by už stačilo,“ ozval sa chalan v šiltovke.

„Ale no tak, Remiel, neboj sa, nechám niečo aj tebe.“

Srdce sa mi takmer zastavilo, vyplašene som pozrela na Satana a potom na chalana v šiltovke. *O čom to rozpráva?*

„Uvedomujete si, že tu máme pannu?“ pokračoval.

„Vravel som, že dosť!“ zopakoval tentoraz veľmi prísne Remiel. Viacej som nečakala. Chalanovi za mnou som silno skočila na nohu, do Satana som sotila, až som mu vyrazila fľašu chľastu z ruky, a utekala som ozlomkrky preč. Zo začiatku som za sebou počula kroky a výkriky „Stoj!“, no potom som zbehla na cestičku, ktorú málokto poznal, a striasla som ich. Bežala som ako o život ďalej. Odláhlo mi, že som im ušla, keď sa mi zrazu spoza veľkého duba postavil do cesty chalan v šiltovke. Chcela som spomaliť a vyhnúť sa mu, ale pošmykla som sa na vlhkej zemi, spadla na zadok a asi meter sa po ňom šúchala, až som zastavila pri jeho nohách. Vyplašene som na neho pozrela. Pobavené na mňa hľadel a usmieval sa.

„Si celkom rýchla. Takmer som ťa nedobehol. Pod, vstávaj,“ podal mi ruku. „Neboj sa, nič ti neurobím,“ dodal, keď videl, že sa zdráham.

Chytila som ho za ruku, potiahol ma hore a postavil na nohy.

„Ako sa voláš?“ spýtal sa, keď som si oprašovala zablatený zadok. Mykla som plecami. Tvárila som sa dotknuto a odúvala som líca, aj

keď vlastne on nemal nič s tým, čo rozprával jeho kamarát. On bol ten, čo sa ma istým spôsobom zastal, keď už Satan zachádzal príďaleko. Teraz sa usmieval a prezeral si ma.

„Máš krásne vlasy. Nie sú ryšavé... sú až ohnivé. Takže dokiaľ mi neprezradíš svoje meno, budem ťa volať Ohnivka.“ Pripadal mi celkom milý. Úplne iný ako jeho kamaráti.

„Chcem ísť domov,“ šepla som. V diaľke som započula zvony, ako odbíjajú osem hodín večer. Babka ma dorazí. Už som mala byť doma.

„Iste. Mám ťa odprevadiť alebo trafiš sama?“

Prekvapene som roztvorila oči nad jeho zdvorilosťou.

„Páni, to sú krásne okále,“ vravel, ako ma so záujmom sledoval.

Rumenec mi pokrýl líca. „Už musím ísť,“ zahundrala som a kráčala od neho preč.

„Maj sa, modrooká Ohnivka!“ zakričal za mnou a vydal sa opačným smerom ako ja. Dobešla som domov a modlila sa, aby som nestretla babku. Tá, chvalabohu, polievala skleník a jediný, koho som stretla, bola Alžbetka. Práve sa parádila pred zrkadlom a chystala sa von. Zisťovala som od nej, či ma nehládala babka, a keď povedala, že nie, bežala som do sprchy. V kuchyni som si potom rýchlo maslom natrela krajec chleba, ktorý som zhltnúla cestou do izby, a nezvyčajne skoro som zaliezla do postele. Stále som mala pred očami chlapca v šiltovke a jeho kamarátov. Čo sú zač? Odkiaľ sem prišli? Prečo si hovoria démoni? A čo to majú za čudné mená? Naozaj by mi boli schopní ublížiť? Satan na to vyzeral. Jeho slová mi naháňali veľký strach, ale bol tam Remiel a tomu sa to nepáčilo. Musela som na neho neustále myslieť. Na jeho úsmev a teplú dlaň. *Ohnivka...* prebehlo mi myslou. Ešte ma nikdy nikto takto nenazval. Páčilo sa mi to. Spolužiaci ma oslovovali Ryšaňa. Nemala som ich rada. Boli trápni. A ani jeden z nich sa mi nikdy nepáčil. Ale Remiel... asi sa mi páčil... hoci som mu ešte poriadne nevidela do očí skrz tú jeho šiltovku. Ktovie, koľko má rokov? Vyzerá už ako dospelý.

Kurz bozkávania

„Čo ti je?“ spýtala sa ma Petra, keď sme sa dva dni po mojom zážitku v lese stretli. „Si ako prispatá.“

„Ale nič,“ mávla som rukou. Zatiaľ som nemala potrebu to nikomu vešať na nos. „Čo budeme robiť?“ nadhodila som v snahe zmeniť tému.

„Nepôjdeme k rybníku? Určite tam budú nejakí zaľúbenci. Môžeme ich špehovať,“ pomädlila si ruky.

„Ja neviem... to špehovanie by sa nám nemuselo vyplatiť.“ Spomenula som si ihneď na dôsledky svojho vlastného.

„Tebe čo je, prosím ťa?“ nechápavo klipkala očami. „Ty sa bojíš? Odkedy?“

„Nebojím! Dobre, fajn, poďme k rybníku,“ rezignovala som nakoniec.

O dvadsať minút sme sa už zakrádali cez kukuričné pole k zátoke, ktorá bola známa tým, že sa tam stretávali zaľúbenci. Miesto, ktoré bolo dostatočne ďaleko od rybárov, deciek a všetkých, ktorí by mohli ich vzácné chvíle rušiť. No tentoraz sme tam žiadny párik nenašli. Bolo tam asi šesť deciek zhruba v našom veku. Jedno dievča bolo Petrinou spolužiačkou a ostatné dve boli o rok staršie. Dvaja chlapci boli deviataci a jeden prvák na strednej. Všetko to bola mládež z Vistry.

„To je Barbina,“ šepla Petra. Barbina bola jej spolužiačka a miestna namyslená fífla. Sama sa korunovala za šéfkú ich triedy a kto z nej nebol na vetvy a nebol v jej funclube, bol na čiernej listine. Všetci chalani z nej boli paf. Barbina si už rok farbila vlasy, nosila

namaľované oči, značkové oblečenie, o ktorom sa väčšine deciek z Visty ani nesnívalo a ktoré bolo aj miestami dosť vyzývavé. A pravidelne vo svojej školskej taške nosila najnovšie čísla BRAVO a Bravo Girl. Tie jej závidela aj Petra. Nebol to práve časopis, ktorý by nám rodičia chceli kupovať pravidelne. Petra si ho raz listovala v škole cez náboženstvo, a keď ju pri tom nachytal pán farár, povedal jej, že ju stránky toho časopisu navádzajú na hriech a že hreší už len tým, že ho číta. A ak nechcela zápis do triednej knihy, musela ísť ešte v ten deň na spoveď a každú nedeľu v tom mesiaci ísť do kostola.

Čuťali sme ticho v kukurici a pozorovali ich. Stredoškolák vytiahol z rucksaka dve plechovky piva. Otvoril ich, z jednej si odpil a dal kolovať. Barbina sa tam premávala v ultrakrátkych šortkách, afektovane sa smiala, a keď jej stredoškolák podal pivo, odpila si, zaklipkala mihalnicami a zahlásila: „Pusinku!“ Nato sa jej stredoškolák prilepil na pery. S Petrou sme si vymenili prekvapené pohľady.

„Aby nebolo aj vám ľúto, chlapci,“ zahlásila Barbina a pobozkala aj zvyšných dvoch chalanov.

Petra šokovane roztvorila ústa a potom mi bez hlasu vyartikulovala slovo „lafna“. Trčali sme v tej kukurici takmer dve hodiny. Už som si od toho čupenia necítila nohy. Videli sme, ako sa po tom, čo vypili obsah niekoľkých plechoviek piva, bozkával každý s každým, s výnimkou chalanov. Chalan – baba, či baba – baba. Hrali fľašu, akurát že namiesto fľašky točili plechovkou. Bola som rada, že sa nám podarilo z tej kukurice nečujne zmiznúť.

„Tse, videla si ju? Primadona jedna! Vieš, ako by ju nazvala tvoja babka?“ rozhorčovala sa Petra nad správaním Barbiny. „Cundra!“ Vyslovila to bez toho, že by čakala na moju odpoveď. „Vieš si predstaviť, že by sa fotky, ako dáva bozk iným dievčatám, dostali na triednu nástenku? To by jej inak klesla popularita.“

„Myslíš?“

„U učiteľiek určite,“ pokračovala.

„Som rada, že sme odtiaľ vypadli. Začínalo mi z nich byť zle od žalúdka,“ priznala som. Cestou domov sme sa ešte zastavili na ihrisku. Pár deciek si tam kopalo loptu.

„Musím ísť na véčko,“ zahlásila Petra a vybehla do kríkov pri plote ihriska. Ja som sa chcela skryť pred silným júlovým slnkom a šla som za kabíny, kde bol o takomto čase už chládok. Len čo som zašla za roh, takmer som dostala zrádnik. Narazila som na Alžbetku a Mateja Baláža. Hladne sa bozkávali a Matej jej jednou rukou skúmal hrudník. Zhíkla som, a keď ma tí dvaja zbadali, očervenala som ako rajčina. „N-nič som nevidela,“ vykoktala som a rýchlym krokom som prášila preč.

„Oliv!“ zakričala na mňa Alžbetka. Tak mi niektorí vraveli. OLIV. Skratka mena Olívia. Ja som z toho príliš nadšená nebola, ale Alžbetka mi vysvetľovala, že pre mladú slečnu sa hodí oslovenie Oliv viac ako Olivka. Vraj je to viac cool.

„Olívia, počkaj!“ dobehla za mnou a chytila ma za plece. „Prosím ťa, nikomu to nehovor.“

Zdesene som jej hľadela do očí, ktoré ma prosili, aby som si to, čo som videla pred pár sekundami, nechala pre seba.

„Vravela som, že som nič nevidela. Môžeš sa spoľahnúť.“

„Ďakujem, máš to u mňa.“ Pohládila ma po ramene a vrátila sa k Matejovi.

Práve ku mne kráčala Petra. Schmatla som ju za ruku a ťahala ju domov. „Čo je ? Nejdeme si ešte zakopať s ostatnými?“

„Nie, na dnes mám už toho akurát tak dosť. Chcem ísť domov,“ zahlásila som podráždene. Z toho, čo som videla, som bola nesvoja. Vôbec som netúžila vidieť tých dvoch pri niečom takom intímnom. Po príchode domov som pomohla babke poliať skleníky, odvieďla som kozy z paše do maštale a potom som sa chvíľu húpala na hojdačke, ktorú mi dedko zavesil na longoš z viniča. Ani neviem prečo, ale myslela som na Remiela. Posledné dni zamestnával moju myseľ až príliš.

„Ahoj, Oliv,“ pozdravila ma ticho Alžbetka. *Kurz bozkávania a obchytkávania sa zrejme už na dnes skončil.* Zabrzdila som a spýtavo sa na ňu pozrela. Bolo mi jasné, že za mnou zase prišla len preto, aby sa uistila, že nikomu nepoviem, že som ju videla s Matejom. Inak o mňa nikdy nemala nejaký extra záujem. Bola o tri roky staršia a už

to bola riadna pubertážka. Celé dni sa len parádila a chcela sa páčiť chlapcom.

„Neboj sa, nič nepoviem. Nie som malé decko.“

„Jasné, že nie si. Si už slečna,“ usmiala sa na mňa. Znechutene som prevrátila oči.

„Nezačínaj s tým aj ty, prosím ťa. Tie reči o tom, ako sa mením pomaly, ale isto na ženu, mi idú neskutočne na nervy!“ vyprskla som podráždene.

„Ha, ha, áno, úplne ti rozumiem. Ja som to tiež neznášala.“

„Naozaj?“

„Jasné! Tvoje telo sa začne meniť aj proti tvojej vôli. Myšlienkové pochody detto. Zrazu nevieš, čo so sebou. Chceš skúšať nové veci, hoci aj zakázané. Objaví sa v tebe akási rebelka, ktorá nepozerala naľavo, napravo, ktorá si myslí, že môže všetko... Urážaš sa, vzdoruješ... Nie si v tom sama, Oliv. A ak by si sa chcela kedykoľvek a o čomkoľvek porozprávať, tak som tu pre teba.“ Postrapatila mi vlasy a odišla preč.

Neviem, či práve Alžbetka je tá osoba, s ktorou by som sa chcela na túto tému baviť. Mám ju rada, je to moja sesternica, a keď sme boli mladšie, boli sme veľmi dobré kamarátky a často sme sa spolu hrávali. Ale keď prišla do puberty, zmenila sa. Už som pre ňu bola len decko, ktoré sa chcelo hrať, kým ona mala v úmysle stáť celé hodiny pred zrkadlom, čítať dievčenské romány a snívať a rozprávať sa o chlapcoch. Petra bola pre mňa momentálne tá osoba, ktorá mala myšlienkové pochody veľmi podobné mojim. Vedela som, že sa s ňou môžem porozprávať o hocičom. Dôverovala som jej. Aj keď o démonoch som jej zatiaľ nič neprezradila.

Nasledujúci deň som sa išla pozrieť na strelnicu. Rodičom som spomínala, že by som sa chcela zapísať do streleckého klubu, ale netváрили sa dvakrát nadšene a ani sa mi k tomu nijako nevyjadřili. Budem ich s tým musieť viacej otravovať.

Nesmelo som vošla do areálu. Ondrej práve inštaloval nové terče.

„Ale, drobec, ahoj!“ usmial sa na mňa.

„Volám sa Olívia,“ odula som líca.
„Dobre, Olívia. Vitaj! Prišla si si zastrieľať?“
Prikývla som a podišla bližšie. Petra sa medzitým kdesi stratila.
„Kedy prídu tvoji rodičia?“ vyzvedal Ondrej, keď som dostrieľala
a vyslúžila si od neho niekoľko pochvál.
„Neviem,“ mykla som plecami. „Vravela som im, že sa chcem zapísať, ale nič mi k tomu nepovedali.“
„Povedz im, že by bola škoda, aby taký talent nebol ďalej rozvíjaný,“ žmurkol na mňa a potľapkal ma po pleci.
„Už si dostrieľala?“ prišla za nami Petra.
Prikývla som.
„Nechceš si to vyskúšať aj ty?“ navrhol jej Ondro.
„Nemám čas. Olívia, pod' už! Musím ti niečo povedať!“ Zdrapla ma za ruku a ťahala preč.
„Tak ahoj a ďakujem!“ povedala som ešte rýchlo Ondrejovi.
„Zastav sa hocikedy!“ zakričal za mnou.
„Tak čo je také veľmi súrne, čo mi to musíš povedať?“
„Neuveríš, koho som videla tu v lesíku,“ referovala mi s očami roztvorenými dokorán.
„Koho?“
„Kláru s Paťom Šikulom! A hádaj, čo robili? Bozkávali sa.“
Prevrátila som oči. „Čo tento rok niekto vyhlásil bozkávaciú olympiádu?“
„Nejdeme ich špehovať?“ vravela a natešene si mädlila ruky.
„Ach, Petra, daj pokoj. Určite nemám záujem sledovať nejaký párik, ako si vzájomne ohryzájú pery.“
„Je to zábava. Čo budeme teda robiť? Ideme sa pozrieť na ihrisko, či si tam niekto nekope loptu?“
„Fajn, podme,“ súhlasila som, ale vedela som, že sa dnes určite vyhnem miestu za kabínami. Na ihrisku nebol nikto. Chvíľu sme tam pobudli a potom sa pobrali domov. Zobrali sme to okľukou cez Borové pole, kde sa kúsok od cesty týčil nafúkaný stoh slamy. Nebo-
lo nám viac treba. Pozreli sme na seba a šibalsky sa usmiali. Zamierili sme k nemu. Darmo nás rodičia vždy vystríhali pred ložením a ská-

kaním zo stohu. Strašili nás historkami o tom, ako sa zvrchu môžeme prepadnúť až dolu a udusiť sa tam. Nám sa ale nič také nemohlo stať. Vyštverali sme sa až hore a skákali do slamovej periny. Slamu sme mali všade, všetko nás svrbelo, ale bolo nám to jedno. Petre nakoniec napadala do očí akási špina, tak sme šli domov.

„Olívia, dievča, čo si robila? Máš plnú hlavu slamy!“ okríkla ma babka, keď som prišla domov. Prísne si založila ruky vbok a zúženými očami si ma premeriavala. „Dúfam, že si nebola na stohu!“

Vytreštila som oči a krútila hlavou, akoby mi za to platili. Vedela som, že keby som sa priznala, babka by to povedala našim, a tým by sa mohli moje prázdniny u starkých predčasne skončiť. To som nemohla dovoliť. Doma by som sa unudila k smrti. Vista bol môj raj.

„My sme sa s Petrou iba ohadzovali,“ klamala som.

„Vy máte nápady. Ste ako chlapčiská. Už by ste sa mohli správať ako slečny. Pozri na Alžbetku...“

V duchu som zagúľala očami. Babka mi v poslednej dobe stále predhadzovala Alžbetku ako vzor. Ale mňa nejaké parádenie sa pred zrkadlom nebavilo a ani ma nezaujímalo. Zrazu prišiel na verandu dedko, odpil si z malinovky, čo mal odloženú na parapete, čiže tá už nemohla mať žiadne bublinky a musela chutiť ako teplý čaj, keďže cez okno páľilo slnko.

„No čo, dedko?“ spýtala sa ho babka.

„Ale, nedarí sa, babka, nedarí...“ zašomral.

„Čo robíš?“ spýtala som sa zvedavo.

„Opravujem traktor, Olivka.“

„Môžem ti pomôcť?“

„Samozrejme. Budeš nástrojárka.“

„Nástrojárka?“

„Áno. Ako pri operáciách, kde je sestrička, ktorá podáva doktorovi nástroje,“ usmial sa a z pleca mi oprášil kúsok slamy.

„Super,“ zvolala som, naradovane som poskočila a odišla s dedkom na zadný dvor, kde mal odstavený svoj Zetor modrej farby. Strávila som pri ňom niekoľko hodín, podávala som mu nástroje,